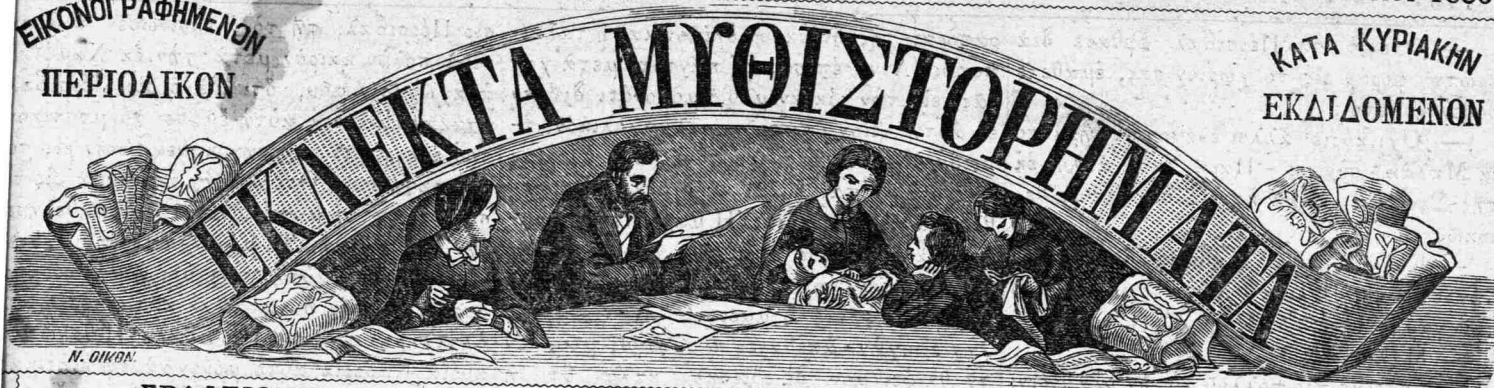

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»
Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγὰς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοστέμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐλφκν Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ.
Ἀννίου. (Συνέχ.). — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχ.).
— Ἡ ΔΑΜΑΣΤΡΙΑ, διήγημα ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἱσχυρίαις 6
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΛΑΛΑ πρὸν γούμενα λεπτὰ 20.

Ὁ νεωκὸρος εἰσήγαγε τὴν κλεῖδα εἰς τὸ κλεῖθρον. (Σελ. 181).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΛΦΚΝ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσις Χαράλαμπος Ἀννίου

(Συνέχεια τῶν προηγουμένων φύλλων).

Τὸ ἕτερον ζήτημα, περὶ οὗ ἠθέλησα
κατόπιν νὰ πληροφορηθῶ, δηλαδὴ ἂν ἦτο
ἐπίσης βέβαιον ὅτι ἡ Ἀννὰ ἦτο θυγάτηρ
τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ἦτο ἔτι μᾶλλον δύσκο-
λον νὰ διασαφηνισθῇ. Δὲν εἶχον εἰς τὴν
διάθεσίν μου ὅπως ἐκτιμῆσω τὰς πιθανό-
τητας τὰς συνηγορούσας ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς
ὑποθέσεως ταύτης μέσα καλλίτερα ἀπὸ
τὰς εἰκασίας, ὅς ἡδυνάτο τις νὰ ἐξαγάγῃ
ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὑπαρχούσης με-

ταξὺ τῶν δύο ἀτόμων, ἅτινα ὑπετίθετο
ὅτι συνεδέοντο διὰ τόσου στενοῦ δεσμοῦ.

— Ὑποθέτω, εἶπον, ὅτι θὰ ἐβλέπετε
συχνὰ τὸν σὶρ Πέρσιβαλ ὅτε κατῴκει εἰς
τὸ χωρίον σκς.

— Ναι... συχνότατα, ἀπήντησεν ἡ
κυρία Κλέμεντς.

— Μήπως παρετηρήσατε ὅτι ὑπῆρχεν ὁ-
μοιότης τις μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀννῆς;

— Ὡ!... οὔτε κατὰ φαντασίαν!

— Τότε λοιπὸν ὁμοιάζε πρὸς τὴν μη-
τέρα της.

— Ὅχι... οὔτε πρὸς τὴν μητέρα της.
ἡ κυρία Κλέμεντς ἦτο μελαγχολικὴ καὶ στρογ-
γυλοπρόσωπος.

Δὲν ὁμοιάζε λοιπὸν οὔτε πρὸς τὸν σὶρ
Πέρσιβαλ, οὔτε πρὸς τὸν πατέρα της! Ἐ-
γίνωσκον ὅτι δὲν πρέπει τις νὰ ἔχῃ ἀκλό-
νητον πίστιν εἰς τὰ ἐκ τῆς προσωπικῆς
ὁμοιότητος συμπεράσματα· ἀφ' ἑτέρου ὁ-
μως δὲν ἐπρεπέ τις νὰ τ' ἀπορρίπτῃ ἀπο-
λύτως. Ἡδυνάμην ἄρα γὰρ νὰ καταστήσω
βασिमώτερα τὰ ἤδη γνωσθέντα ἀνακαλύ-
πτων καὶ ἄλλα περιστατικὰ σημαντικώ-
τερα, ἀναγόμενα εἰς τὸν βίον τῆς κυρίας
Κλέμεντς καὶ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, πρὶν ἀμ-
φότεροι μεταβῶσι νὰ κατοικήσωσιν εἰς τὸ
Παλιὸν Βέλμινγκχαμ; Τὸ μέσον τοῦτο πρὸς
ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας εἶχον ὑπ' ὄψει μου
ἀποτείνων νέας ἐρωτήσεις.

— "Ότε ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἔφθασε διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ χωρίον σας, ἐμάθετε πόθεν ἦρχετο ;

— "Όχι, κύριε· ἄλλοι ἔλεγον ὅτι ἦρχετο ἐκ Μπλάκ - οὐάτερ - Πάρκ, καὶ ἄλλοι ἐκ τῆς Σκωτίας, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξευρε θετικῶς.

— Καὶ ἡ κυρία Κάδερικ διετέλει ἐν ὑπηρεσίᾳ εἰς Βάρνεκ - Χώλλ ἀμέσως πρὸ τοῦ γάμου της ;

— Μάλιστα.

— Κατεῖχε πρὸ πολλοῦ αὐτὴν τὴν θέσιν ;

— Δὲν ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς ἂν πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν.

— Μήπως κατὰ τύχην ἠκούσατε τίς ἦτο ὁ κάτοχος τοῦ Βάρνεκ - Χώλλ, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ;

— Βεβαίως. Ἐκκαλεῖτο ταγματάρχης Δόνθορμ.

— Ὁ Κάδερικ ἢ ἄλλος τις τῶν γνωρίμων σας μήπως ἤκουσεν ἂν ὁ σίρ Πέρσιβαλ εἶχε σχέσεις μετὰ τοῦ ταγματάρχου Δόνθορμ ; Μήπως ἐθεάθη ποτὲ ὁ σίρ Πέρσιβαλ εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Βάρνεκ - Χώλλ ;

— Δὲν ἐνθυμούμαι νὰ εἰπέ τι περὶ τούτου ὁ Κάδερικ ἢ ἄλλος τις γνωρίμῳ μου.

Ἐσημείωσα τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ταγματάρχου Δόνθορμ, ὅπως ἐν πιθανῇ περιπτώσει ἀποταθῶ πρὸς αὐτόν, ἂν ἔζη ἀκόμη. Ἐν τούτοις αἱ ἄμεσοι ἀτομικαὶ ἐντυπώσεις μου ἀπέκρουον τὴν ὑποψίαν ὅτι ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἦτο πατὴρ τῆς Ἄννης Κάδερικ, ἀπεναντίας δὲ ἤμην μάλλον διατεθειμένος νὰ πιστεύσω ὅτι αἱ μυστηριώδεις αὐτοῦ συνεντεύξεις μετὰ τῆς κυρίας Κάδερικ ἦσαν ὅλως ἄσχετοι μὲ τὴν ἀτιμίαν δι' ἣς αὐτὴ εἶχε κηλιδώσει τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀποτεινῶ ἄλλην ἐρώτησιν ὅπως ἐπιβεβαιώσω τὴν ἐντύπωσίν μου ταύτην· δὲν μοὶ ἀπέμεινεν ἄλλο εἰμὴ νὰ ἐνθαρρύνω τὴν κυρίαν Κλέμεντς ὅπως μοὶ παράσχη πλείονας πληροφορίες περὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ βίου τῆς Ἄννης Κάδερικ, νὰ καταδικῶ δὲ ὅπως μὴ μὲ διαφύγη καμμία εὐκαιρία, ἥτις ἐκ τῶν ἀπκνήτσεών της ἦθελε μοὶ παρουσιασθῇ.

— Δὲν μοὶ εἵπετε ἀκόμη, εἶπον, τίνι τρόπῳ ἢ ἀτυχῆς ἐκείνη νεᾶνις, ἡ ὑπὸ τόσους ἀπαισίους οἰωνοὺς γεννηθεῖσα, παρεδόθη εἰς ὕμης καὶ ἔτυχε τῶν περιποιήσεών σας.

— Δὲν παρουσιάσθη κανεὶς ἄλλος, ἀπῆντησεν ἡ κυρία Κλέμεντς, ὅπως εὐσπλαγχνισθῇ τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο καὶ εὐθραστον πλάσμα. Ἡ κακὴ της μήτηρ ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν ἐμίσει — ὡς νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐφερεν εὐθύνην τινὰ τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο βρέφος! — ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς γεννήσεώς του. Τὴν ὠκτεῖρα καὶ προσεφέρθη νὰ τὴν ἀναθρέψω ἐγὼ ὡς νὰ ἦτο κόρη μου.

— Καὶ ἀπὸ τότε ἡ Ἄννα ἔμεινε διαρκῶς πλησίον σας ;

— "Όχι διαρκῶς· ἡ κυρία Κάδερικ κατελαμβάνετο ἐνίοτε ὑπὸ ἰδιοτροπίας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προέβλαλε τὰ ἐπὶ τῆς μικρᾶς κόρης δικαιώματά της, ὡς νὰ ἦθελε τρόπον τινὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ, διότι ἠθέλησα νὰ τὴν ἀναθρέψω. Ἀλλ' αἱ πα-

ραφοραὶ τῆς διήκουν ὀλίγον καὶ ἡ ταλαίπωρος Ἄννα ἐπέστρεψε πάντοτε μετὰ χάρας εἰς τὴν οἰκίαν μου, μολονότι διῆγεν ἐν αὐτῇ βίον ὅπως οὐκ μελαγχολικόν, ἐπειδὴ δὲν εἶχε συντρόφους τῆς ἡλικίας της διὰ νὰ παίξῃ καὶ νὰ διασκεδάσῃ καθὼς τὰ ἄλλα παιδιὰ. Ἡ μακρότερον διαρκέσασα περίοδος τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας ἦτο ὅτε ἡ μήτηρ τὴν παρέλαβε καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς Λίμμεριτζ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀπέθανεν ὁ συζυγός μου, ἐν τῇ θλίψει μου δὲ εὕρισκον καλὸν ὅτι ἡ Ἄννα δὲν ἦτο τότε μαζί μου. Ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δεκαετίς ἢ ἐνδεκαετίς, ἐμάνθανε κακῶς τὰ μαθήματά της καὶ ἐφαίνετο πάντοτε ἡ ταλαίπωρος κόρη πολὺ ὀλιγώτερον φαιδρὰ καὶ διαχυτικὴ ἀπὸ τὰ ὁμήλικα αὐτῇ κοράσια· κατὰ τ' ἄλλα ἦτο εὐειδής καὶ χαριστάτη. Ἀνέμενον νὰ τὴν φέρῃ ἡ μήτηρ της ἐκ νέου εἰς τὴν οἰκίαν μου, τότε δὲ ἐπειδὴ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Λονδίνον, προέτεινα εἰς τὴν μητέρα της νὰ τὴν παραλάβω μετ' ἐμοῦ. Διότι τινὰ σῆς εἶπα, ἀγαπητέ μοι κύριε, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου τὸ παλαιὸν Βέλμιγχαμ μοὶ ἐφαίνετο μελαγχολικώτατος τόπος καὶ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ κατοικήσω ἐπὶ πλέον εἰς αὐτόν.

— Ἐδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην ἡ κυρία Κάδερικ ;

— "Όχι, κύριε. Εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ τῆς ἐπαρχίας σκληροτράχηλος καὶ κεχολωμένη περισσότερον παρὰ ποτε Ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ἀναγκασθῇ νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ τὴν ἀδειαν νὰ ταξιδεύσῃ, τοῦθ' ὅπερ ἦτο μεγίστη στενοχωρία διὰ γυναῖκα τοῦ χαρακτῆρός της. Μετέβη εἰς Λίμμεριτζ διὰ νὰ νοσηλεύσῃ μίαν ἀδελφὴν αὐτῆς ἐπιθάνατον, διότι τότε διεδίδετο ὅτι ἡ ῥηθεῖσα ἀδελφὴ της ἦτο κάτοχος μικροῦ τινος χρηματικοῦ ποσοῦ ἀπεναντίας εὐρέθη ὅτι μόλις ἐξήρκεσεν ὀλύκληρος ἡ περιουσία της διὰ τὰς δαπάνας τῆς κηδείας. Ταῦτα πιθανῶς παρώρισαν τὴν κυρίαν Κάδερικ ὅπως δῆποτε δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα λόγον νὰ πεισθῇ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ παραλάβω τὴν θυγατέρα της. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡσθάνετο ἰδιάζουσιν εὐχαρίστησιν νὰ προσενησθῇ εἰς ἡμᾶς λύπην διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Ἐπομένως ἄλλο δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξω εἰμὴ νὰ δώσω τὴν διεύθυνσίν μου εἰς τὴν ἀτυχῇ Ἄνναν καὶ νὰ τῇ εἶπω κρυφίως, ὅτι ἂν ἦθελε ποτε εὐρεθῇ εἰς στενοχωρίαν, νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ εὕρῃ ἀνοποφεύτως. Παρῆλθον ὅμως ἀρκετὰ ἔτη πρὶν ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ ἐπομένως δὲν εἶδα πλέον τὴν ἀτυχῇ καὶ προφιλή Ἄνναν εἰμὴ τὴν νύκτα καθ' ἣν ἐδρακετεύσεν ἐκ τοῦ φρενοκομείου.

— Καὶ θὰ γνωρίζετε βέβαια, κυρία Κλέμεντς, διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἐνῆργει νὰ κλεισθῇ ἐκεῖ.

— Ἄλλο δὲν εἶξεύρω, εἰ μὴ ὅτι μοὶ εἶπεν ἡ Ἄννα, ἄλλ' ὅσαςκις ὁμίλει περὶ τούτου ἡ ταλαίπωρος νέα ἐξετρέπετο καὶ παρελάλει εἰς τρόπον τοιοῦτον, ὥστε προῦκάλει τὸν αἶκτον. Ἐλεγειν ὅτι ἡ μήτηρ της καθήκον ἔχουσα νὰ τηρῇ αὐστηρῶς ἀπόκρυφον δὲν γνωρίζω ποῖον μυστικόν τοῦ

σίρ Πέρσιβαλ, τῇ τὸ ἀνεκοίνωσεν ἡμέραν τινὰ πολὺν καιρὸν μετὰ τὴν ἐκ Χαμφίαρ ἀναχώρησίν μου, ὅτι δὲ ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἀνακαλύψας ὅτι αὐτὴ ἔμαθε τὸ μυστικόν του ἐνῆργησεν νὰ τὴν καθειρῶσιν εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ὅτε δὲ τὴν ἠρώτησα εἰς τί συνίστατο τὸ μυστικόν αὐτό, δὲν ἠθέλησε νὰ μοὶ τὸ εἴπῃ. Τὸ μόνον ὅπερ ἠδυνήθη νὰ μάθω παρ' αὐτῆς εἶνε ὅτι ἡ μήτηρ της ὅσαςκις θελήσῃ δύναται νὰ καταστρέψῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὸν σίρ Πέρσιβαλ. Πιθανῶς ἡ κυρία Κάδερικ αὐτὸ μόνον νὰ τῇ εἶπε καὶ οὐδὲν πλέον. Εἶμαι βεβαίως ὅτι ἡ Ἄννα θὰ μοὶ ἀνεκάλυπτο πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν ὡς διειστένο καὶ ὡς βεβαίως τὸ ἐπίστευεν ἐκ πλάνης τοῦ νοῦς τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα, τὴν εἶχε πράγματι μάθει...

Ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς ἰδέα εἶχεν ἐπέλθει πολλὰκις καὶ εἰς ἐμέ. Εἶπον εἰς τὴν Μαρξάνναν ὅτι ἀμφεβόλλων ἂν ἡ Ἀκούρα πράγματι ἠδύνατο νὰ μάθῃ τὴν σπουδαίον τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ κόρη Φόσκος ἐμαρταίωσε διὰ τῆς παρουσίας του τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἄννης συνέντευξιν εἰς τὴν παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης καλύβην· πιθανόν καὶ φυσικόν ἦτο ἐνεκα τῆς διανοητικῆς αὐτῆς καταστάσεως, ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις νὰ ἐφρυνάζετο ὅτι ἦτο κάτοχος τοῦ μυστικοῦ, χωρὶς πράγματι νὰ ἔχῃ ἄλλην ἀφορμὴν ἢ παρακεκινδυνευμένον τινὰ ὑπαινιγμὸν λεχθέντα παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἐνώπιόν της. Ἡ δυσπιστία τοῦ σίρ Πέρσιβαλ προήρχετο βεβαίως ἐκ τῆς συναίσθησός τοῦ ἐγκλήματός του, αὐτὴ δὲ κατ' ἀνάγκην τῷ ἐνέπνευσε τὴν ὅλως ἀβάσιμον ὑπόνοιαν ὅτι ἡ Ἄννα Κάδερικ ἐγίνωσκε τὸ μυστικόν του· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπώπτεισε βραδύτερον, ἐπίσης ἀδίκως, ὅτι ἡ συζυγός του εἶχε μάθει τὰ πάντα παρὰ τῆς Ἄννης Κάδερικ.

Ἡ ὥρα παρήρχετο· ἡ πρωία ἤδη ἔληγε, δὲν προέβλεπον δὲ ὅτι καὶ ἀνπαρέτεινα τὴν ἐπίσκεψίν μου θὰ ἐμάνθανόν τι παρὰ τῆς κυρίας Κλέμεντς δυνάμενον νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ εἰς τὰ σχέδιά μου. Εἶχον ἤδη μάθει σαφῶς καὶ λεπτομερῶς πάντα τ' ἀφορῶντα εἰς τὸν προγενέστερον οἰκογενειακὸν βίον τῆς κυρίας Κάδερικ, δηλαδή εἶχον ἐκπληρώσει τὸν σκοπὸν τῶν ἐρευνῶν μου καὶ εἶχον φθάσει εἰς συμπεράσματα ὅλως νέα δι' ἐμέ, ἅτινα ἠδύναντο κάλλιστα νὰ μὲ ὀδηγήσωσιν ὡς πρὸς τὰ νέα μου διακρίματα. Ἡγέρθη ὅπως ἀναχωρήσω, πρὸ τούτου ὅμως ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ εὐχαριστήσω τὴν κυρίαν Κλέμεντς διὰ τὴν φιλικὴν προθυμίαν μετ' ἣς μοὶ παρέσχε πᾶσας ταύτας τὰς πληροφορίες.

— Φοβοῦμαι μὴ ἐφάνην πολὺ ἀδίστακτος, τῇ εἶπον. Σᾶς ἀπηύθυνα πολλὰς ἐρωτήσεις, εἰς ἃς ἄλλοι ἂν εὕρισκοντο εἰς τὴν θέσιν σας, δὲν θὰ ἐλάμβανον τὸν κόπον ν' ἀπαντήσωσιν.

— Πᾶν ὅ, τι γνωρίζω, ἀπῆντησεν ἡ κυρία Κλέμεντς, εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς τὸ ἀνακοινώσω.

Ταῦτα εἰποῦσα ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον βλέπουσα με ἀτενῶς.

— Ἐπεθύμουν ὅμως, κύριε, προσέθηκε, νὰ μοὶ δώσητε πλειοτέρως καὶ ἀσφαλεστέρας εἰδήσεις περὶ τῆς Ἄννης. Μοὶ ἐφάνη

ὅτι διέκρινα ἐκ τῆς μορφῆς σας ὅτε εἰσήλθετε ὅτι ἦσθε εἰς θέσιν νὰ μὲ πληροφορησθε. Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσῃ λύπῃ αἰσθάνομαι ἀγνοοῦσα μέχρι σήμερον εἶναι ζῆ ἀκόμη ἡ ὄχι. Ἄν ἤμην βεβαία περὶ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου θὰ ὑπέμενον τὸ πρᾶγμα μετὰ πλείονος γενναιότητος. Εἴπετε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίς πλέον νὰ τὴν ἐπανιδώμεν. . . Τὸ γνωρίζετε θετικῶς ὅτι ὁ Θεὸς ἠδούκησε νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ;

Ἐπικλήσις τόσον θερμῇ μὲ ἀφώπλισεν. Θὰ ἦτο ἀγένεια, θὰ ἦτο σκληρότης ἀδικαιολόγητος ἐκ μέρους μου ἂν ἐπέμενα.

— Πολὺ φοβοῦμαι, τῇ ἀπήντησα, ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀναμφίβολον· τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι τὰ βᾶσανά της εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἐτελείωσαν.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἔπесе συντετριμμένη ἐκ τῆς ὁδύνης ἐπὶ τῆς ἔδρας της, κρύπτουσα δὲ τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν,

— ὦ, κύριε! μοὶ εἶπε, πῶς τὸ ἐμάθετε; τίς σᾶς τὸ εἶπεν;

— Κανεῖς, κυρία Κλέμεντς· ἀλλ' ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι εἶνε ἀσφαλές ὅ,τι σᾶς λέγω, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς τοὺς ἀνακοινώσω μόλις εὐρεθῶ εἰς θέσιν νὰ τὸ πρᾶξω ἀκινδύνως. Εἶμαι βέβαιος ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας της στιγμὰς δὲν τῇ ἔλειψε καμμία περιποίησις. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ θανάτου της ἦτο τὸ καρδιακὸν νόσημα ἐξ οὗ πρὸ πολλοῦ ἔπασχεν. Περὶ πάντων τούτων θὰ βεβαιωθῆτε ἐντὸς ὀλίγου. . . θὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ἐτάφη εἰς ἐν ἡσυχον ἐξοχικὸν νεκροταφεῖον, εἰς γαλήνιον καὶ χλοερὸν τόπον οἷον καὶ σεῖς θὰ ἐξελέγετε πρὸς ἐνταφιασμὸν της.

— Ἀπέθανεν! ἐπανέλαθεν ἡ κυρία Κλέμεντς, ἀπέθανεν αὐτὴ τόσον νέα καὶ ἐγὼ ἐπιζῶ! Ἐγὼ ἔγραψα τὰ πρῶτα της μικρὰ φορέματα, ἐγὼ τὴν ἐδίδαξα νὰ περιπατῇ τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν ἐπρόφερε τὴν γλυκεῖαν λέξιν «μαμμά» πρὸς ἐμὲ τὴν ἀπέτεινεν. . . Καὶ τώρα αὐτὴ ἀπέθανε καὶ ἐγὼ ζῶ ἀκόμη! . . Δὲν μοὶ εἴπετε, κύριε, προσέθηκεν ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη γυνὴ παραμερίζουσα τὸ ἀποκρύπτον τὴν μορφήν της μανδύλιον καὶ διὰ πρώτην φορὰν ὑφούσα τὸ βλέμμα της πρὸς ἐμέ, ὅτι ἐνεταφιάσθη εὐπρεπῶς; . . Ἐλήφθη φροντίς περὶ τῆς κηδείας της; . . νομίζετε ὅτι τὴν ἐκήδευσαν. . . ὡς νὰ ἦτο κόρη μου;

Τὴν καθησυχάσα περὶ τούτου, ἡ δὲ ἀπάντησίς μου καὶ αἱ διαβεβαιώσεις ἐφαίνοντο ἐμπνέουσai εἰς αὐτὴν εἰδός τι ἀνεξηγήτου ὑπερφημείας, παρέχουσai εἰς αὐτὴν ἀφορμὴν παρηγορίας, οἷαν δὲν θὰ κατάρθουν ἴσως νὰ τῇ ἐπιφέρωσιν εὐγλωττότεροι παραμυθητικοὶ λόγοι.

— Θὰ ἤμην ἀπαρηγόρητος, μοὶ ἔλεγεν ἀφελῶς, ἂν ἡ ταλαιπωρὸς Ἄννα μου δὲν ἤθελεν ἐνταφιασθῆ ὅπως πρέπει. Ἀλλὰ πῶς τὸ γνωρίζετε, κύριε; ποῖος σᾶς τὸ εἶπεν;

Τὴν παρεκάλεσα καὶ πάλιν νὰ περιμένῃ τὴν καταλλήλῃν στιγμήν καθ' ἣν θὰ ἡδυνάμην νὰ τῇ παρᾶσχω ἀνεπιφυλάκτως πᾶσαν ἐξήγησιν.

— Ἐστὲ βεβαία ὅτι θὰ μ' ἐπανιδῆτε, προσέθηκεν, διότι ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μίαν

ἐκδούλευσιν, ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ λύπη σας καὶ πραϋνθῇ. Δὲν θὰ βραδύνω ἴσως περισσότερον τῶν δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

— Μὴ ἀναβάλλητε τὴν αἰτησίαν σας ἐξ αἰτίας μου, εἶπεν ἡ κυρία Κλέμεντς μὴ λάβητε ὑπ' ὄψιν τὴν κατὰστασίν μου καὶ τὰ δάκρυά μου ἂν πρόκειται νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Εἰπέτε μοι ἀμέσως τί θέλετε, τί ἔχετε νὰ μοῦ ζητήσητε;

— Μίαν ἐρώτησιν ἀπλῶς ἤθελα νὰ σᾶς ἀποτείνω· ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὴν ἐν Βέλμιγχαμ διεύθυνσιν τῆς κυρίας Κάδερικ.

Ἡ αἰτησίς μου τοσοῦτον ἐξεφόβισε τὴν κυρίαν Κλέμεντς, ὥστε πρὸς στιγμήν καὶ αὐτὴ ἡ ὁδυνηρὰ εἰδήσις ἣν τῇ εἶχον ἀναγγεῖλει ἐφάνη ἐξαλειφθεῖσα τῆς μνήμης της. Τὰ δάκρυα ἔπαυσαν διὰ μίαν, ἐξακολουθοῦσα δὲ νὰ κάθηται ἔμπροσθέν μου, μὲ ἡτένιζε μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! μοὶ εἶπε, τί θὰ ζητήσητε ἀπὸ τὴν κυρίαν Κάδερικ;

— Ἀκούσατε, κυρία Κλέμεντς, ἀπήντησα· ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὸ μυστικὸν τῶν ἰδιαιτέρων συνεντεύξεων ἃς ἔσχεν ἄλλοτε μετὰ τοῦ σιρ Πέρσιβαλ Κλάυδ' Ἐξ ὧν ὅσα μοὶ εἶπατε περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ τῶν παλαιῶν σχεδίων της μετὰ τοῦ σιρ Πέρσιβαλ, συμπεραίνω ὅτι ὑπάρχει τι τὸ ἀνεξήγητον, περὶ τοῦ ὁποίου κανεῖς, οὔτε ὑμεῖς, οὔτε οἱ γείτονές του ὑπόπτευσαν. Ὑπάρχει μετὰ τῶν δύο μυστήριον, ὅπερ οὐδεὶς εἰσέτι ἐγνώρισε. . . διὰ τούτου σκοπεύω νὰ μεταβῶ πρὸς ἐντάμνωσιν τῆς κυρίας Κάδερικ μὲ ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ τὸ ἀνακαλύψω.

— Σκέφθητέ το καλῶς πρότερον! εἶπεν ἡ κυρία Κλέμεντς, ἥτις ἐν τῇ συγκινήσει της ἠγέρθη αἵρνης θεῖσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, εἶνε γυνὴ ἐπίφοδος. . . δὲν τὴν γνωρίζετε ὅπως τὴν γνωρίζω ἐγώ. . . Σκέφθητε καλῶς!

— Ἡ συμβουλὴ σας, κυρία Κλέμεντς, εἶμαι βέβαιος ὅτι προέρχεται ἐκ καλοκαγαθίας, ἀλλ' ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν πρόκειται νὰ συμβῇ, ἔχω σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἴδω τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

Ἡ κυρία Κλέμεντς ἐξήτασε μετὰ τινος ἀνησυχίας τὴν μορφήν μου.

— Βλέπω ὅτι εἰσθε ἀποφασισμένος, μοὶ εἶπεν, ἔστω λοιπόν, κύριε, θὰ σᾶς δώσω τὴν διεύθυνσιν.

Ἐγραψα καθ' ὑπαγόρευσίν της τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ σημειωματάριόν μου καὶ ἔσφιγγα τὴν χεῖρά της ἀποχαιρετίσας αὐτήν.

— Γρήγορα ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχητε εἰδήσεις μου, τῇ εἶπα· θὰ μάθητε πάντα ὅσα ὑπεσχέθητε νὰ σᾶς ἀποκαλύψω.

Ἡ κυρία Κλέμεντς ἐξέφερε στεναγμὸν καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μὲ ἥθος ἀμφιβολίας.

— Ἡ συμβουλὴ γυναικὸς ἡλικιωμένης ἀποβαίνει πολλὰκις ὠφέλιμος, μοὶ ἀπήντησεν. Σκέφθητι καλῶς πρὶν ἀποφασίσθε νὰ μεταβῆτε εἰς Βέλμιγχαμ.

—

Ὅτε μετὰ τὴν συνέντευξιν ἣν ἔσχον μετὰ τῆς κυρίας Κλέμεντς ὑπέστρεψα εἰς

τὴν οἰκίαν ἐξεπλάγην ἐκ τῆς ἐπελθούσης εἰς τὴν Λαύραν μεταβολῆς.

Ἡ ἀμετάβλητος πρόχους ἡ ἀνεξάντλητος ὑπομονὴ αὐτῆς ἃς δὲν ἰσχυρὰν νὰ καταβάλωσι τόσαι σκληραὶ δοκιμασίαι, ἐφάνησαν διὰ μίαν ἐκλείπουσαι. Ἀναίσθητος εἰς πάντα ὅσα τῇ ἔλεγεν ἡ Μαριάννα ὅπως τὴν καθησυχάσῃ καὶ διασκεδάσῃ αὐτὴν ἵστατο μακρὰν τοῦ ἰχνογραφημάτων της, ὅπερ παρημέλει καὶ ἀπέκρουε, προσηλοῦσα ἐπομένως πρὸς τὰ κάτω τὸ βλέμμα, κρατοῦσα ἰσχυρῶς τὰ γόνατα διὰ τῶν χειρῶν πυρετωδῶς συμπεπλεγμένων. Ἄμα εἰσῆλθεν ἡ Μαριάννα ἠγέρθη, εἶδα δ' ἐπὶ τῆς μορφῆς της ἐξωγραφισμένην ἄφωνον ἀνησυχίαν· ἀνέμεινε πρὸς στιγμήν νὰ ἴδῃ ἂν ἡ Λαύρα θ' ἀνύφου τοὺς ὀφθαλμούς αἰσθανομένη ὅτι ἐπλησίαζον ἐγὼ καὶ ἐξῆλθε ψιθυρίζουσα μοὶ εἰς τὸ οὖς:

— Προσπάθησε ἂν δυνηθῇς νὰ τὴν ἐξαγάγῃς ἀπὸ αὐτὴν τὴν νάρκην.

Ἐκάθησα ἐπὶ τῆς ἔδρας ἀφ' ἧς εἶχεν ἐγερθῇ ἡ Μαριάννα διεχώρισα τὰς συμπεπλεγμένας σπασμωδικῶς ἰσχνὰς χεῖράς της καὶ κρατῶν αὐτὰς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μου:

— Τί σκέπτεσαι; τῇ εἶπον· εἰπέ μοῦ το, φιλτάτη μου, προσπάθησε νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς! . . .

Ἀγὼν ἐπηκολούθησεν ἐν τῇ ψυχῇ της ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, μεθ' ἃς ἐγείρασα τὰ ὄμματα μὲ προσέβλεψε κατὰ πρόσωπον.

— Αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἶμαι εὐτυχής, μοὶ εἶπε, καὶ διὰ τοῦτο σκέπτομαι. . .

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐκλινε πρὸς ἐμέ καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου μου μετ' ἀφώνου ἀπελπισίας, ἥτις μοὶ ἐνεποίησεν ὁδυνηροτάτην ἐντύπωσιν.

— Προσπάθησε, ἐπανέλαβον μετὰ τρυφερότητος, προσπάθησε νὰ μοὶ εἴπῃς τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεώς σου. . .

— Εἶμαι τόσον ὀλίγον χρήσιμος! . . . σᾶς ἐπιβαρύνω καὶ τοὺς δύο τόσον πολὺ! . . . ἀπήντησε στεναζούσα μὲ ἥθος περίλυπον καὶ ἀποτεθαρρυσμένον. Σὺ ἐργάζεσαι διὰ νὰ κερδίῃς χρήματα, Βάλτερ. . . ἡ Μαριάννα σοὶ παρέχει τὴν συνδρομὴν της· διατί τάχα νὰ μὴ πράττω καὶ ἐγὼ κατὶ; . . . Εἰς τὸ ὕστερον θὰ προτιμήσῃς τὴν Μαριάνναν ἀντὶ ἐμοῦ. . . οὕτω θὰ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν εἶμαι χρήσιμος εἰς τίποτε! . . . ὦ! σᾶς ἱκετεύω μὴ φέρεσθε πρὸς ἐμέ ὡς νὰ ἤμην νήπιον! . . .

Ἀνήγειρα τὴν κεφαλὴν της διὰ τῆς χειρὸς μου καὶ παραμερίζων τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου της πίπτουσαν ἐν ἀταξίᾳ κόμην, ἠσπάζσθην ὡς ἀδελφὴν μου τὸ ὥσεϊ ἄνθος μεμαρμαρμένον ἐκεῖνο πλάσμα, τοῦ ὁποίου τὰς φρένας εἶχε τόσον διαταράξει ἡ λύπη.

— Θὰ μᾶς βοηθῇς τοῦ λοιποῦ καὶ σύ, Λαύρα, τῇ εἶπον. Ὁ ἀρχίστης μάλιστα ἀπὸ σήμερον. Τὸ ὄμμα της ἐφωτίσθη καὶ ἐξήστραψεν ὑπὸ λάμπρας σχεδὸν πυρετωδούς· ἡ περιέργειά της ἐξηγέρθη τόσον ζωηρὰ, ὥστε τὴν ἡμποδίζε σχεδὸν ν' ἀναπνεύσῃ. Ἀνεσκίρτησα ἐκ χαρᾶς βλέπων τὴν νέαν αὐτὴν ζωτικότητα, ἣν τῇ ἀπέδιδε διὰ μίαν ἡ ἐλπίς, χάρις εἰς τοὺς ἐκ τῶν χειλέων μου ἐξεληθόντας ὀλίγους λόγους.

Ἡγέρθην, ἐτακτοποίησα τὰ διάφορα τῆς ἰχθυογραφίας ἐργαλεῖα καὶ τοποθετῶν αὐτὰ ἐνώπιόν της.

— Γνωρίζεις, τῇ εἶπον, ὅτι κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς ἰχθυογραφίας. Ἐσπούδασες καλλίστα τὸ μάθημα τοῦτο, προώδευσες πολὺ εἰς αὐτό, ὥστε δύνασαι καὶ σὺ νὰ ἐργάζῃσαι καὶ νὰ κερδίζης χρήματα. Προσπάθεισε νὰ τελειώσης μετ' ἐπιμελείας καὶ ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον αὐτὸ τὸ σχεδιάσμα. Ἀφοῦ τὸ τελειώσης, θὰ τὸ παραλάβω καὶ θὰ τὸ παρουσιάσω πρὸς τὸν ἔμπορον τὸν ἀγοράζοντα τὰ ἰδικὰ μου, ὅστις δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὸ ἀγοράσῃ. Θὰ θέτῃς κατὰ μέρος εἰς τὸ βυλάντιόν σου πᾶν ὅ,τι κερδίζεις, καὶ ἡ Μαριάννα θὰ ζητῇ ἀπὸ σέ, ὡς ζητεῖ ἀπ' ἐμέ, τ' ἀναγκαιούντα ἐκαστοτε χρήματα πρὸς συντήρησιν τῆς μικρᾶς μας οἰκογενείας. Σκέφθητι λοιπὸν πόσον χρήσιμος θὰ εἴσαι καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ἐμέ· σκέφθητι τοῦτο Λαύρα, καὶ θὰ πεισθῇς ὅτι δὲν εἴσαι πλέον δυστυχὴς! . . .

Ἡ ὄψις τῆς ἐξωυγνήθη, μειδίαμα ἀνέτειλεν εἰς τὰ χεῖλη της, ἐνόσω δὲ διήρκει τὸ μειδίαμα τοῦτο καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἀνελάμβανε τὴν μολυβδίδα, ἣν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀπορρίψει, ἐφαίνετο αὐτῇ ἐκείνη ἡ Λαύρα τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, ὑγιὲς καὶ νύχταριστήμενη.

Ἡ ζηλότυπος προσοχὴ μεθ' ἧς ἀπὸ τινος χρόνου ἐπέβλεπε τὰς ἀσχαλίας τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἐμοῦ μοὶ ἐφάνεωσαν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ζωτικότητος, ἥτις ἐξέδηλοῦτο εἰς τὸ πνεῦμά της λεληθότως. Ἡ Μαριάννα ὅτε τῇ διηγήθη τὰ γενόμενα, ἐνόησεν ἐπίσης ὅτι ἡ Λαύρα ἐπόθει θερμῶς ν' ἀποκτήσῃ ποιὰν τινα σπουδαιότητα μέρους ἐν τῷ κοινῷ ἡμῶν βίῳ, διὰ ν' ἀπολαύσῃ οὕτω μεζονος ἐκτιμήσεως καὶ παρὰ τῇ ἀδελφῇ της καὶ παρ' ἐμοῖ. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κατεβάλλομεν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ υποβοηθῇσωμεν τὴν νέαν της ταύτην φιλόδοξον τάσιν, ἥτις μᾶς ἐπέτρεπε νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν ἀπείχε πολὺ ἀκόμη τὸ εὐδαιμον μέλλον ὅπερ προσεδουκῶμεν. Τὰ ἰχθυογραφήματά της εὐθὺς ὡς ἐπερκατοῦντο ἢ καλλίον εἰπεῖν εὐθὺς ὡς ἐκείνη ἐνόμειν ὅτι τὰ εἶχε τελειώσει, περιήρχοντο εἰς χεῖράς μου, ἐγὼ δὲ τὰ ἐνεχειρίζον εἰς τὴν Μαριάνναν, ἥτις ἐφρόντιζε νὰ τὰ κρύπτῃ ἀφῆρουν τότε ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας μου μικρὸν τι ποσὸν καθ' ἑβδομάδα, ὅπερ παρεδίδοτο τῇ Λαύρᾳ ὡς τίμημα δῆθεν προσφερθὲν παρὰ τινων ξένων πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀνευ τινὸς ἄξιως σχεδιασμάτων ἐκείνων, ὧν ἐγὼ ἤμην ὁ μόνος ἀγοραστής. Ἐνίοτε ἀπέβαιναν ἡμῖν δύσκολον νὰ τηρήσωμεν τὴν ἀπαιτούμενην σοβαρότητα ἐν τῇ ἀθώᾳ ταύτῃ πονηρίᾳ, ὅτε παρὰδείγματα χάριν προσέφερον ὑπερηφάνως καὶ αὐτὴ τὸν ἑαυτὴν της διὰ τὴν κοινὴν δαπάνην, ἥ μὲ ἡρώτα σοβαρῶς τίς τῶν δύο, ἐκείνη ἢ ἐγὼ ἐκέρδησε περισσότερα κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα. Πάντα τὰ σχεδιασμάτα τῆς ἐπιμελῶς ἀποκρυβέντα εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς χεῖράς μου· δι' ἐμέ τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ εἶνε καὶ τὰ θερῶ

θησκαρὸν ἀνεκτίμητον, προσφιλὴ ἐνθύμια ἄτινα πάντοτε θὰ διαφυλάττω, ἐνθύμια φίλτατα παρελθούσης ἐποχῆς ὁδύνης, ἄτινα οὐδέποτε θ' ἀποξενώσω ἢ θὰ λησμονήσω.

Ἐπωφελήθη τῆς πρώτης παρουσίας τῆς εὐκαιρίας ὅπως συνομιλήσω κατ' ἰδίαν μετὰ τῆς Μαριάννας καὶ ἀνακοινώσω πρὸς αὐτὴν τὸ ἀποτέλεσμα τὸ κατὰ τὴν πρώην ἐρευνῶν μου. Ὡς πρὸς τὸ ταξιδίδιον ὅμως ὅπερ ἐσκόπουν νὰ ἐπιχειρήσω μέχρι Βέλμιγχαμ, ἡ Μαριάννα ἐφάνη ἀποκλινούσα ὑπὲρ τῆς γνώμης τῆς κυρίας Κλέμεντς.

— Εἶνε πολὺ φανερόν, Βάλτερ, μοὶ εἶπεν, ἐξ ὅσων ἔμαθες τὴν πρώην ὅτι δὲν θὰ τύχῃς τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς κυρίας Κάδερικ καὶ δὲν πρέπει ποσὼς νὰ ἐλπίζῃς τὸ τοιοῦτο. Εἶνε φρόνιμον πρᾶγμα νὰ καταφεύγῃς εἰς τοιαῦτ' ἐσχατά μέσα πρὶν ἐκκινήσῃς ὅλα τὰ λοιπὰ, τὰ πλέον ἄμεσα καὶ τὰ πλέον ἀσφαλῆ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ σου; Ὅτε μοὶ εἶπες ὅτι ὁ σὺρ Πέρσιβαλ, καὶ ὁ κόμης εἶνε οἱ δύο μόνον ἐν τῷ κόσμῳ ζῶντες ἄνθρωποι, οἵτινες γινώσκουσι τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ ταξιδιδίου τῆς Λαύρας, ἐλησμόνεις καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἐλησμόνουν, ὅτι ὑπῆρχε καὶ τρίτον τι ἄτομον, εἰς τὸ ὁποῖον ἢ περὶ ἧς πρόκειται ἡμερομηνία εἶνε γνωστὴ καὶ τὸ ἄτομον τοῦτο εἶνε ἡ κυρία Ριούμπελ. Δὲν εἶνε ἄραγε εὐκολώτερον καὶ ἥττον ἐπικίνδυνον νὰ προσπαθῇς ὅπως ἐπιτύχῃς παρ' αὐτῆς πλήρη ὁμολογίαν, ἀντὶ ὡς ἄξιός, ν' ἀποσπάσῃς τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἐκ τοῦ στόματος τοῦ σὺρ Πέρσιβαλ;

— Ἐνδέχεται, ἀπήντησα, νὰ εἶνε τῷ ὄντι εὐκολώτερον, ἀλλὰ δὲν γινώσκωμεν μέχρι τίνος σημείου εἶχε φθάσει ἡ ἐνοχὴ τῆς κυρίας Ριούμπελ καὶ ποῖον ἔσχεν ἐνδιαφέρον πρὸς εὐδοσίαν τῆς συνομωσίας, ὥστε δὲν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ἡμερομηνία ἐμεινεν ἐντετυπωμένη εἰς τὴν μνήμην της, ὅπως ἀπέμεινε βεβαίως εἰς τὴν μνήμην τοῦ σὺρ Πέρσιβαλ καὶ τοῦ κόμητος. Ὁ κύριος ἐπείγει καὶ δὲν εἶνε δίκαιον νὰ χρονοτριβήσωμεν καταναλίσκοντες πρὸς ἐξέτασιν τῆς κυρίας Ριούμπελ χρόνον πολὺ τιμωρ, ὃν δυνάμεθα καλλίον νὰ χρησιμεύσωμεν διὰ ν' ἀνακαλύψωμεν τὸ ἐν τῷ βίῳ τοῦ σὺρ Πέρσιβαλ τρωτὸν μέρος, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ἡδυνάμεθα εὐχερῶς νὰ καθυποτάξωμεν αὐτόν. Νομίζω, δεσποινίς Χαλκομβ, ὅτι ἀποδίδεις μεγαλειτέραν τοῦ δέοντος σημασίαν εἰς τὸν κίνδυνον εἰς ὃν ἐκτίθεμαι ἐπιστρέφων εἰς Χαμφίαρ. Μήπως ἀρχίζεις νὰ πιστεύῃς ὅτι ὁ σὺρ Πέρσιβαλ Κλάυδ εἶνε ἀνταγωνιστὴς ἀνώτερος τῶν δυνάμεων μου;

— Δὲν εἶνε ἀνώτερος τῶν δυνάμεών σου, ἀπήντησεν εὐσταθῶς καὶ ἀδιστακτικῶς, διότι εἰς τὸν ἀγῶνα ὃν θὰ συνάψῃ μεθ' ἡμῶν δὲν θὰ ἔχῃ τὴν ἰσχυρὰν συνδρομὴν ἣν θὰ τῷ παρεῖχεν ἡ ἀνεξιχνίαστος φαυλότης τοῦ κόμητος.

— Καὶ πόθεν συνάγεις αὐτὴν τὴν ιδέαν; τὴν ῥώτησα, ἐκπληκτος ὡπασθῶν.

— Γινώσκω, μοὶ ἀπήντησεν τὴν ἐπιμονὴν τοῦ σὺρ Πέρσιβαλ καὶ τὴν δυσχερέσειαν

μεθ' ἧς ὑφίσταται τὸν ἑλεγχον τοῦ ἐπιστηθίου αὐτοῦ φίλου καὶ συμβούλου. Ὑποθέτω ὅτι θὰ θελήσῃ ν' ἀντιπαρταχθῇ κατὰ σοῦ μόνος, ὅπως καὶ ἐν Μπλάκ-ούα-τερ ἠθέλησε νὰ ἐνεργήσῃ μόνος. Τότε μόνον πρέπει ν' ἀναμείνῃς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ κόμητος, ὅτε νικήσῃς τὸν σὺρ Πέρσιβαλ καὶ κρατῇς αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου. Τότε τὰ συμφέροντα τοῦ κόμητος θ' ἀπειληθῶσιν ἀπ' εὐθείας καὶ θὰ τὸν ἴδῃς, Βάλτερ, καταφεύγοντα εἰς τὰ φροδωτάτα τῶν ἐπινοημάτων.

— Δυνάμεθα νὰ τὸν ἀφοπλίσωμεν πρότερον, ὑπέλαβον. Τινὰ τῶν περιστατικῶν, ἄτινα ἔμαθον παρὰ τῆς κυρίας Κλέμεντς, δύνανται νὰ μᾶς χρησιμεύσωσι κατ' αὐτοῦ, ἔχομεν δὲ καὶ ἄλλα μέσα, ὅπως ἀνθέξωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἐκ τινων περικοπῶν τῆς ἐκθέσεως τῆς κυρίας Μίτσελσον προκύπτει ὅτι ὁ κόμης ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ πείθῃ εἰς ἀνταπόκρισιν μετὰ τοῦ κυρίου Φαίρλη, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πιθανόν νὰ εὐρεθῶσι περιστατικὰ τινα ἐνοχοποιοῦντα αὐτὸν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, Μαριάννα, γράψε πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη καὶ ζήτησε ν' ἀναφέρῃ εἰς τὴν ἀπάντησιν του ἀκριθῶς πᾶν ὅ,τι συνέβη μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόμητος· πρέπει ὡσαύτως ὁ κύριος Φαίρλη νὰ μᾶς πληροφορήσῃ περὶ πάντων ὅσα ἐνδέχονται νὰ συνέβησαν ἑκτοτε μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόμητος ὡς πρὸς τὴν ἀνεψίαν του. Εἰπέ εἰς αὐτὸν ὅτι ἂν δὲν ἀποστείλῃ ταχέως τὴν ἐκθεσιν ἣν ζητεῖς, θὰ τὸν ἐνοχλήσῃς διὰ νέων αἰτήσεων.

— Θὰ γράψω πρὸς αὐτόν, Βάλτερ· ἀλλ' εἰπέ μοι, εἴσαι τῷ ὄντι ἀποφασισμένος νὰ μεταβῇς εἰς Βέλμιγχαμ;

— Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀκλόνητος. Δύο ἡμέρας θ' ἀφιερῶ μόνον πρὸς ἐργασίαν διὰ νὰ κερδίσω τὰ ἔξοδα τῆς ἐβδομάδος καὶ μετὰ ταῦτα θ' ἀναχωρήσω εἰς Χαμφίαρ.

Ὅτε ἡ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐπέστη, ἤμην τῷ ὄντι ἑτοιμὸς πρὸς ὁδοπορίαν. Ἐπειδὴ ἦτο ἐνδεχόμενον ἡ ἀπουσία νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, συνεφώνησα μετὰ τῆς Μαριάννης νὰ διατηρῶμεν καθημερινὴν ἄλληλογραφίαν· ἐνόησται ὅτι ἔπρεπε νὰ γράψωμεν πρὸς ἀλλήλους ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα, ὡς ἀπῆλθε ἡ κοινοτάτη φρόνησις. Ἐνῶς ἤθελον λαμβάνει τακτικῶς τὰς ἐπιστολάς της, θὰ ἤμην ἡσυχος ὅτι οὐδὲν ἀπευκαίον συνέβη, ἀλλὰ τὴν πρώτῃ ἡμέρᾳ καθ' ἣν τὸ ταχυδρομεῖον δὲν ἤθελε μοὶ κομίσαι ἐπιστολήν, θ' ἀνεχώρου εἰς Λονδίνον ἀνευ ἀναβολῆς διὰ τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας. Κατάρθωσα νὰ πείσω καὶ τὴν Λαύραν νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὴν ἀναχωρήσιν μου διαβεβαιῶν αὐτὴν ὅτι μετέδοκιν εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸς ἀνέυρεσιν ἀγοραστῶν τῶν ἰδικῶν της καὶ τῶν ἰδικῶν μου ἔργων· τὴν ἀφῆκα νύχταριστήμενην καὶ ἀσχολουμένην μετὰ προθυμίας εἰς τὸ ἔργον της. Ἡ Μαριάννα μὲ συνώδευσεν μέχρι τῆς ἑξῶς θύρας.

— Ἐνθυμήσου, μοὶ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν διάδρομον, πόσον μᾶς ἀφίεναι ἀνησυχούς· ἐνθυμήσου ὅποια ἐλπίδες συνδέονται μετὰ τὴν ἀσφαλῆ καὶ αἰσίον ἐπι-

στροφὴν σου. Ἄν ἐπέλθωσι κατὰ τὸ ταξιειδὸν σου ἀπρόοπτα συμβάντα; . . . ἂν συναντηθῇς μετὰ τοῦ σὶρ Πέριβαλ; . . .

— Πῶς σοὺ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ εἰκασία τοιαύτης συναντήσεως; τὴν ἡρώτησα.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἀγνοῶ! . . . Μὲ καταλαμβάνουσι φόβοι καὶ φαντασιώσεις ἰδέαι ἀνεξήγητοι. . . . Περίπαιξέ με ὅσον θέλεις, Βάλτερ, ἀλλὰ, δι' ὄνομα Θεοῦ! ἂν τυχὸν συναντηθῇς μετ' αὐτοῦ μὴ παραφερθῇς!

— Μὴ φοβῆσαι, Μαριάννα· σὲ βεβαίῳ ὅτι δὲν θὰ παραφερθῶ.

Μετὰ τοῦτο ἀπεχωρίσθην.

᾽Ωδεύσα βήματι ταχεῖ πρὸς τὸν σταθμόν. Κατηύγαξε τὴν ψυχὴν μου μυστηριώδες φῶς· ἐλπίδος ἐμπνέον· μοι σθένος καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι τὴν φορὰν ἐκείνην τὸ ταξιειδὸν μου δὲν ἐγίνετο ἐπὶ ματαίῳ. Ἡ πρῶτα ἦτο ὠραιότατη, εὐήλιος καὶ ψυχρά· ἥσθανόμην τὰ νεῦρά μου ἐνδυναμωμένα· ἥσθανόμην πλήρη τὴν ψυχὴν μου θάρρους, τόλμης καὶ δραστηριότητος.

Ἐνῶ διηρχόμην διὰ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἀναζητῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ νὰ συναντήσω τινὰ μεταξὺ τῶν αὐτόθι πολυαριθμῶν ὁμίλων γινώσκοντινα μορφήν, ἀνελογίστην ὅτι προτιμότερον ἴσως θὰ ἦτο νὰ μεταμφιεσθῶ ὅπως δῆποτε πρὶν ἀναχωρήσω εἰς Χαμφίαρ. Τόσον ὁμῶς ἐνδομύχως ἀπηχθανόμην τὴν ἰδέαν ταύτην — διότι ὁ μεταμφιεννόμενος παρομοιάζει πολὺ μὲ τὴν ἀγενῆ σπεῖραν τῶν κατασκόπων καὶ κλητῶν τῆς ἀστυνομίας — ὥστε τὸ ζήτημα ἐλύθη ἐν ἐμοί, εὐθὺς ὡς παρουσιάσθη ἡ ἰδέα εἰς τὸν νοῦν μου. Ἀπλῶς ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ὠφελείας ἦν ἡ δύνατο νὰ μοι παράσχω τὸ τοιοῦτο διαβήμα ἐξεταζόμενον ἐφαίνετο λίαν ἀμφίβολον. Ἐὰν μετεμφιεννύμην εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὁ οἰκοδεσπότης ἐμελλε ν' ἀνακαλύψῃ θάσσον ἢ βράδιον τὸ γεγονός καὶ θὰ ἐξεγείροντο ἐπομένως, αἱ ὑποψίαι τοῦ. Ἄν πάλιν μετεμφιεννύμην ἔξω, ἦτο πιθανὸν ἐξ ὅλης τυχαίου τινὸς συμβεβηκότος νὰ συναντήσω τὸ αὐτὸ ἄτομον ὃν μεταμφιεσμένος τὴν μίαν φορὰν καὶ μὴ ὃν τὴν ἄλλην, οὕτω δὲ θὰ ἐπέσυρον ἐπ' ἐμοῦ τὴν δυσπιστίαν ἣν παντὶ σθένει προσπαθούν ν' ἀπομακρύνω. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐνῆργουν ἀπροσποiehτως τὴν διαγωγὴν ταύτην ἀπεφάσισα νὰ τηρήσω μέχρι τέλους.

Ἀφικύμην διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας εἰς Βίλμιγγαμ ἐγκαίρως, δηλαδὴ περὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας.

Ἐπάρχει ἄρα γε ἐν τῇ Ἀραβίᾳ ἔρημος ἀμμόδης, ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἡρειπωμένων πόλεων τῆς Παλαιστίνης σκηνὴ ἐρημώσεως τοσοῦτον ἀηδὴς τὴν ὄψιν, τοσοῦτον πιέζουσα, ταυτοχρόνως τὸ πνεῦμα ὅσον ἡ θέα ἀγγλικῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως ἐνόσω ἀκόμη δὲν ἐβλάστησεν ἡ μέλλουσα αὐτῆς εὐπορία; Τοῦτο ἐσυλλογίζομην διασχίζων τὰς ὁδοὺς τοῦ Βίλμιγγαμ ἐν αἷς ἐπεκράτει εἰδὸς τι θλιβερὰς καθαριότητος, ἀσχημίας εὐπρεπῶς διατηρουμένης, νάρκης ἐχούσης ἀξιώσεις φιλαρεσκείας. Οἱ ἔμποροι, οὔτινες ἐκ τοῦ βάθους τῶν ἐργα-

στηρίων τῶν μ' ἐκύτταζον κεχηνότες, τὰ δένδρα, ἅτινα κακῶς πεφυτευμένα ἐκόσμουσαν κεκυφῶτα τὰς νεωστὶ χαραχθεῖσας ἐρήμους ἀγυιάς καὶ πλατείας, ὡς νὰ ἦσαν τὰ ἀτυχῆ ἐξόριστα, οἱ σκελετοὶ τῶν οἰκιῶν, αἵτινες μετὰ θανάσιμου σιγῆς ἀνέμενον ἐπὶ ματαίῳ τὴν ζωογόνον παρουσίαν τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων ἅτινα ἐμελλον νὰ φέρωσιν εἰς αὐτὰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν, πᾶν ἔμφυχον ὃν ὅπερ συνήντα τὸ βλέμμα μου, πᾶν ἄψυχον ἀντικείμενον πρὸ τοῦ ὁποίου διηρχόμην ἐφαίνοντο μιᾷ φωνῇ ἀποκρινόμενα: Αἱ ἀμύδεις ἐκτάσεις τῆς Ἀραβίας δὲν ἔχουσι τὴν πεπολιτισμένην ἡμῶν ἐρήμωσιν· τὰ γηραιὰ ἐρείπια τῆς Παλαιστίνης δὲν ἀπνέουσι τὴν μελαγχολίαν ἣν κεκτῆμεθα ἡμεῖς τὰ μόλις χθὲς οἰκοδομηθέντα.

Παρεκάλεσα νὰ μοι ὑποδείξωσι τὴν συνοικίαν ἔνθα κατῴκει ἡ κυρία Κάδερικ, φθάσας δὲ εἰς αὐτὴν εὐρέθην εἰς πλατεῖαν περιτοιχισμένην ὑπὸ οἰκίσκων ὁμορρύθμων καὶ μονορόφων. Εἰς τὸ μέρος τῆς πλατείας εὐρίσκετο τμηματὶ δῆθεν χλοερὸν καλυπτόμενον ὑπὸ ψωραλέας βλαστήσεως καὶ περιλειόμενον δι' οἰκονομικοῦ ἔρκους ἐκ σύρματος σιδηροῦ. Μία γηραιὰ παιδαγωγὸς μετὰ δύο παιδίων παρὰ τὴν γωνίαν μικροῦ περιβόλου παρετήρουν ἰσχνὴν τινὰ καὶ καχεκτικὴν αἶγα! τῆς ὁποίας ἡ πρὸς περιπλάνησιν ὁρεξὶς ἀπῆντασοβαρὰ ἐμπόδια. Δύο πεζοὶ διαβάται συνωμίλουν ὁκνηρῶς εἰς ἐν μέρος τοῦ πρὸ τῶν οἰκιῶν πεζοδρομίου, ἐπὶ τοῦ ἄλλου δὲ μέρους παιδίον τι ἔσυρε νωχελῶς ὀπισθεν τοῦ κυνάρου διὰ ταινίας δεδεμένον, ὅπερ ἐχασματοεξάνιας. Ἡκούετο μακρόθεν προερχόμενος ὁ μονότονος καὶ παράχорδος ἦχος κλειδοκουμβάλου καὶ ἐν εἶδει ὑποκρούσεως εἰς τὸ μέλος ἀντήχει πλησιέστερον ὁ διαλείπων κρότος σφύρας. Ὑπὸ τοιαύτην ὄψιν καὶ ὑπὸ τοιούτους κρότους μοὶ παρουσιάσθη ὁ τόπος ἐκεῖνος ὅτε ἀφικύμην εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ἐπορεύθην κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 13 οἰκίαν, ἐν ᾗ κατῴκει ἡ κυρία Κάδερικ, ἐκρούσα δὲ τὴν θύραν παραχρῆμα, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν νὰ σκερθῶ τινὶ τρόπῳ θὰ παρουσιάζομην πρὸς αὐτὴν μόλις ἤθελον εἰσελθεῖ. Ἐπρεπε πρῶτον νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Κάδερικ, εἰτα δὲ μετὰ τὰς παρατηρήσεις μου θὰ εὐρίσκον τὸν ἀπλούστερον καὶ ἀσφαλέστερον τρόπον, ὅπως συνάψω τὴν συνομιλίαν ἐπὶ τοῦ ἐνδιαφέροντός με ζητήματος.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη ὑπὸ τινος ὑπηρετρίας ὠρίμου ἡλικίας καὶ μελαγχολικῆς τὴν ὄψιν. Ἐνεχείρισά εἰς αὐτὴν τὸ ἐπισκεπτήριόν μου ἐρωτήσας ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Κάδερικ. Ἡ ὑπηρετρία ἐκόμισε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου εἰς τὴν πρὸς τὴν ὁδὸν κειμένην αἵθουσαν, ἐπέστρεψε δὲ μετ' ὀλίγον παρακαλοῦσά με νὰ τῇ ἀνακοινώσω τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου.

— Εἰπέτε ὅτι πρόκειται περὶ τῆς θυγατρὸς τῆς κυρίας Κάδερικ, ἀπήντησα.

Στενοχωρηθεὶς ὑπὸ τῆς ἀνάγκης δὲν εὗρον ἄλλην καλλιτέραν πρόφασιν ὅπως ἐξηγήσω τὴν ἐπισκεψίν μου.

1 Ὅρα εἰκόνα φύλλου 74.

Ἡ ὑπηρετρία μετέβη ἐκ νέου εἰς τὴν αἵθουσαν καὶ πάλιν ἐπέστρεψε πρὸς ἐμέ· τὴν δευτέραν ὁμῶς ταύτην φορὰν ρίπτουσα ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα θλιβερὰς ἐκπλήξεως μὲ ρο-πσεκάλεσε νὰ εἰσελθῶ.

Οἱ τοῖχοι τῆς μικρᾶς αἵθουσας εἰς ἣν εἰσῆλθον ἦσαν ἐπεστρωμένοι διὰ χρωματιστοῦ χαρτοῦ φέροντος ἐξωγραφισμένα φύλλα καὶ ἄνθη μεγάλου μεγέθους διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων. Αἱ ἔδραι, αἱ τράπεζαι, τ' ἀνακλιντρα καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἐπιπλα εἶχον τὴν γλοιώδη ἐκείνην στιλπνότητα ἣν ἔχουσι συνήθως τὰ γηραιὰ τῶν παλαιοπωλείων ἐπιπλα. Ἐπὶ τῆς εἰς τὸ μέσον τῆς αἵθουσας μεγάλης τραπέζης ἔκειτο ἀποθεθεῖμενον ἐπὶ μακροῦ τάπητος ἐκ κιτρίνου καὶ ἐρυθροῦ ἐρίου ἐν ἀντίτυπον τῆς Ἀγίας γραφῆς πολυτελῶς δεδεμένον. Παρὰ τινὰ ἄλλην τράπεζαν, πλησίον τοῦ μόνου παραθύρου ἔχουσα μικρὸν κάνιστρον τῆς ραπτικῆς ἐργασίας καὶ παρὰ πόδας αὐτῆς γηραιὸν ἀσθματικὸν καὶ ὀφθαλμιῶντα κύνα ἐκάθητο γυνὴ ἡλικιωμένη μὴ τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ μέλανος κεκρυφαλοῦ, ἐνδεδυμένη δὲ φόρεμα μετὰ ξινὸν καὶ φέρουσα εἰς τὰς χεῖρας καλοῦσά χειρόκτια χρώματος φαιοῦ. Οἱ βόστρυχοι τῆς φαιῆς αὐτῆς κόμης κατέπιπτον ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς κεφαλῆς τῆς· οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἐβλεπον ἀπλανῶς πρὸς τὰ ἐμπροσθεν μὲ ἦθος ἀπότομον, δύσπιστον, ἀμείλικτον. Εἶχε τὰς παρειὰς στρογγύλας τὸν πώγωνά ἐπιμήκη, τὰ χεῖλη παχέα καὶ ἄχροα, ρωμαλέον τὸ σῶμα καὶ τὸ ἦθος ἐν ἐν γένει ψυχρὸν καὶ ἀντιπαθητικόν. Τοιαύτη ἦτο κυρία Κάδερικ.

— Ἦλθετε νὰ μοι ὁμιλήσητε περὶ τῆς θυγατρὸς μου, μοὶ εἶπε χωρὶς νὰ μοὶ ἀφήσῃ καιρὸν νὰ προφέρω οὔτε μίαν λέξιν· εὐαρεστήθητε νὰ ἐλθέσθε ὅ, τι ἔχετε νὰ μοὶ εἴπητε.

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον]

— Καὶ ὁ πατήρ μου;

— Ὅπου ἂν ἦσθε, ἐστὲ ἡσυχος, ἅμα ὡς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος καθ' ὑμῶν, ὁ βαρόνος θέλει ἐλθεῖν νὰ μὲ συναντήσῃ.

— Λοιπόν, κύριε, εἰμαι ἐτοίμη νὰ δεχθῶ τὴν ὑμετέραν προστασίαν ὑπὸ τοὺς προτεινομένους ὅρους.

— Δὲν ἐπιβάλλω ὅρους, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ κόμης, ἀλλὰ μόνον προτείνω μέσον σωτηρίας ὑμῶν.

— Τότε, ἀνακαλῶ τὸν λόγον μου καὶ λέγω ὡς ὑμεῖς· εἰμαι ἐτοίμη νὰ δεχθῶ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας, τὸ ὁποῖον μοὶ προτείνετε, ὑπὸ τρεῖς ὅρους.

— Ὅμιλήσατε, δεσποινίς.

— Πρῶτος ὅρος· ἡ Γερτρούδη δέον νὰ μοὶ ἀποδοθῇ.

— Εἶναι ἐδῶ, εἶπεν κόμης.

— Δεύτερος· θέλωμεν ὁδεύσει μέχρι Παρισίων κεχωρισμένοι ἀλλήλων.